

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Tomáše Blažka a Mgr. Heleny Konečné ve věci:

žalobce: **Občanský spolek pro ochranu výšky hladiny vody studní**
IČ 06689094
se sídlem č.p. 5, 294 04 Dobšín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2025, čj. KUKHK-7941/ZP/2025-3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a rozhodnutí správního orgánu

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce do rozhodnutí Městského úřadu Jičín (dále také jen „správní orgán I. stupně“ nebo „vodoprávní úřad“) ze dne 25. 11. 2024, čj. MuJc/2024/30132/ZP/Reh, a toto rozhodnutí potvrdil. Správní orgán I. stupně zmíněným rozhodnutím vydal souhlas podle § 17 odst. 1 písm. i) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších

předpisů (dále jen „vodní zákon“), s provedením průzkumného hydrogeologického vrtu na pozemku p. č. XA v katastrálním území Osek u Sobotky.

2. Dále v textu tohoto rozsudku uváděné pozemky (příp. další nemovitosti) se všechny nacházejí v obci a katastrálním území Osek u Sobotky, proto nebude tento údaj pokaždé nadále uváděn.

II. Shrnutí žalobních bodů

3. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí a navrhl jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a přiznání nákladů řízení.
4. Ke své aktivní legitimaci žalobce uvedl, že vystupuje jako občanský spolek, jehož hlavním cílem je ochrana podzemních vod a zachování přirozených vodních zdrojů pro současné i budoucí generace. Tento účel je v souladu s § 70 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon č. 114/1992 Sb.“). Žalobou napadené rozhodnutí se bezprostředně týká zásahu do vodního režimu území a může vést k ohrožení nebo ztrátě vydatnosti okolních studní, včetně možnosti vzniku hydraulického zkratu a jiných nežádoucích proudění podzemní vody, a ohrožit okolní studny. Žalobce podává tuto žalobu ve veřejném zájmu, jímž je zachování ekologické stability, prevence ekologické újmy (§ 5 a § 6 zákona č. 167/2008 Sb.) a zajištění spravedlivého přístupu k vodním zdrojům pro všechny dotčené obyvatele obce Osek a hájí tak veřejný zájem v oblasti ochrany životního prostředí, jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, v tomto směru poukázal na jeho rozsudek čj. 6 As 288/2017-36.
5. Samotné rozhodnutí žalovaného označil žalobce za rozporné s hmotným právem, zejména s vodním zákonem, a trpící vadami řízení dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
6. Jako první žalobní bod uvedl, že rozhodnutím došlo k porušení povinnosti ochrany stratifikace podzemních vod dle § 5 odst. 1 a § 6 vodního zákona a k nerespektování odborných stanovisek bez ospravedlnitelného odůvodnění. Konkrétně, že bylo ignorováno stanovisko Povodí Labe čj. PLa/2022/054143, z něhož vyplývá klíčová podmínka, že „vrt bude vystrojen a utěsněn (např. bentonitovým těsněním) tak, aby nedošlo k přetokům mezi jednotlivými zvodnělými kolektory“. Tato podmínka nebyla promítnuta do výroku ani opatření správního rozhodnutí. Je-li však reálně hrozícím propojení kolektorů a neexistuje-li důkaz o jeho vyloučení (např. geofyzikální karotáž), pak nelze stanovit žádnou podmínku s ochranou kolektorů, a stanovisko Povodí Labe se tak stává věcně nevykonatelným a neplatným. Přitom pokud se správní orgán hodlá odchýlit od kvalifikovaného vyjádření odborné instituce, musí tak učinit řádně odůvodněním dle § 50 odst. 3 správního řádu, jinak je rozhodnutí nepřezkoumatelné.
7. Dle žalobce došlo i k opomenutí varianty napojení na veřejný vodovod a subsidiarity odběru z podzemních vod, neboť stanovisko Povodí Labe jednoznačně preferuje napojení na veřejný vodovod, a to s odkazem na bilančně napjatý stav hydrogeologického rajónu 4430 - Jizerská křídla levobřežní. Tato alternativa nebyla v řízení vůbec posouzena, přestože vodní zákon v § 29 stanoví přednost zdrojů podzemní vody pro zásobování obyvatelstva. V rozhodnutí také zcela absentují podmínky zamezující kontaminaci a ztrátě vody, tj. kontrolní mechanismy (např. kontrola vystrojení vrtu, protokol o utěsnění vrtu, geofyzikální dokumentace).

8. Druhý žalobní bod žalobce nazval Právní povaha HGPV a porušení ČSN 75 5115. Dle jeho názoru správní orgány opomíjejí klíčový rozdíl mezi prováděním průzkumného hydrogeologického vrtu (dále také jen „HGPV“) a povolením studny, resp. odběrem vody, dle § 8 vodního zákona. V daném případě nebyl vrt vystrojen provizorně nebo čekací výstrojí pro pozdější projekt stavby, nýbrž trvale jako vrtaná studna s výstrojí pro jímání podzemní vody a šachticí s víkem, jak dokládá fotodokumentace. Tento způsob vystrojení zakládá faktický vznik vodního díla bez zákonem vyžadovaného povolení.
9. Žalobce zdůraznil, že podle čl. 4.1.2 ČSN 75 5115 platí, že mají-li být průzkumné objekty využity k následnému vybudování jímacího zařízení, je třeba již při jejich hloubení a vystrojení respektovat ustanovení této normy. Tuto větu však nelze vykládat jako volnou možnost studnu rovnou zhotovit „při průzkumu“. Právě naopak, definitivní konstrukce pro jímání podzemní vody podle části 4.2 ČSN se navrhuje až po stanovení definitivního umístění na základě závěrečné zprávy hydrogeologa po ukončení HGPV a po vyjádření účastníků řízení podle 4.1.1.
10. Přestože není vydáno povolení k odběru vody, vrt již nyní ovlivňuje okolní hydrogeologické poměry a představuje riziko ekologické újmy (§ 2 písm. a/ zákona č. 167/2008 Sb.). Dle žalobce je právní výklad správních orgánů, že „o povolení stavby se jedná až později“ účelový a neudržitelný. Rozhodnutí deklaruje průzkumný vrt, avšak ze záznamů je patrné, že vrt je vystrojen způsobem umožňujícím odběr vody. Tento výklad obchází povolovací řízení včetně účasti dotčených vlastníků a ignoruje účinek rozhodnutí Nejvyššího soudu spis. zn. 22 Cdo 2597/2010.
11. Dle žalobce rozhodnutí neobsahuje odpovídající kontrolní mechanismy (karotážní měření, přezkoumatelné hydroizolační testy) a nezohledňuje okolní studny, čímž porušuje zásadu prevence § 5 a § 6 vodního zákona, princip předběžné opatrnosti (§ 13 zákona č. 17/1992 Sb.) a zásadu materiální pravdy (§ 3 správního řádu). HGPV sám o sobě není právně neutrálním zásahem do území, jeho existence a provedení může bezprostředně vést k zásahu do vodního režimu území, zejména pokud je proveden bez náležitých a v budoucnu přezkoumatelných kontrolních mechanismů a s technickým provedením umožňujícím budoucí jímání vody.
12. Další žalobní body podřadil žalobce pod jednotlivá písmena § 103 odst. 1 s. ř. s., a to následovně:
13. Nezákonnost rozhodnutí spočívající v nedostatku přezkumu dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť žalovaný se s jeho námitkami nevypořádal vlastním posouzením, ale pouze nekriticky převzal závěry prvoinstančního orgánu, který vycházel „z tvrzení osoby odborně způsobilé žadatele, jenž je ekonomicky závislá na objednateli průzkumu“. Rozhodnutí tak není výsledkem nezávislého odborného hodnocení a postup odporuje zásadě materiální pravdy (§ 3 správního řádu) i ustálené judikatuře.
14. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť rozhodnutí neobsahuje přesvědčivé a přezkoumatelné odůvodnění klíčových skutečností především v otázce technické povahy vrtu a jeho vlivu na podzemní vody. Chybí řádné zdůvodnění neprovedení navrhovaných důkazů a vypořádání připomínek týkajících se porušení ČSN 75 5115 a rizika ekologické újmy.
15. Porušení práv účastníků řízení dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť rozhodnutí bylo vydáno bez toho, aby účastníci řízení mohli uplatnit svá procesní práva ve vztahu ke

konečnému provedení vrtu. Výstroj vrtu nebyla součástí projektové dokumentace předložené k souhlasu, ale byla určena až následně ve zprávě hydrogeologa. Rozhodnutí nezohlednilo možné negativní dopady vrtu na okolní studny, jejichž uživatelé dlouhodobě upozorňují na pokles vydatnosti. Nebyla provedena žádná objektivní kontrolní měření (např. karotáž) ověřující, zda nedojde k propojení kolektorů a ohrožení kvality či vydatnosti podzemní vody.

16. Riziko ekologické újmy a nezákonný odběr vody (§ 103 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.), neboť vystrojený vrt bez kontrolních opatření může způsobovat hydraulický zkrat mezi kolektory, což „je v rozporu s § 8 vodního zákona a bodem 5.3.5.1 ČSN 75 5115 a s ohledem na blízký mokřad a potok, tak i nezákonné přítoky nad hladinou“. Dle žalobce nelze bez provedení karotážního měření tvrdit, že vrt neohrožuje okolní zdroje. Takové rozhodnutí je proto nezákonné dle § 103 a) s. ř. s. Nevyložené přítoky a přetoky představují riziko ekologické újmy podle § 2 písm. a) zákona č. 167/2008 Sb. a zároveň mohou znamenat nezákonný odběr vody bez povolení (§ 5 odst. 2 písm. b/ a § 6 téhož zákona). Bez provedení karotážního měření, které správní orgány neprofesionálně odmítly, nelze s jistotou vyloučit hydraulické propojení zvodní ani přítomnost nežádoucích přítoků, a tudíž nelze rozhodnout o technické a ekologické bezpečnosti vrtu. Karotáž přitom představuje nezastupitelný, přezkoumatelný a vědecky podložený důkaz, který jediný může odstranit pochybnosti a vyloučit stav ekologické újmy ve smyslu § 2 písm. a) zákona č. 167/2008 Sb.
17. Žalobce shrnul, že rozhodnutí trpí nedostatky odůvodnění, chybí logický vztah mezi skutkovým stavem a závěry, ignorují se odborné poznatky i protichůdné indicie, čímž je naplněn důvod pro jeho zrušení podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
18. Dále žalobce popsal své úsilí o nápravu věci před podáním žaloby, tj. podání připomínek, návrhů, námitek a odvolání. Uvedl, že všechny jeho návrhy však byly správními orgány bagatelizovány nebo formálně odmítnuty, aniž by byly věcně přezkoumány. K argumentaci žalovaného, kterou se snaží legitimizovat odmítnutí karotážních měření a dalších ověřovacích metod poukazem na zásadu „zbytečných nákladů“, uvedl, že ochrana podzemních vod, zdraví obyvatel a zachování vydatnosti stávajících vodních zdrojů představuje veřejný zájem, který významně přesahuje ryze ekonomická hlediska, neboť nový vrt čerpá vodu ze společného zdroje podzemní vody pod obcí Osek. Tento veřejný zájem je chráněn vodním zákonem, zákonem č. 167/2008 Sb., stavebním zákonem, zákonem č. 114/1992 Sb. i ústavním pořádkem.
19. Žalobce dále konstatoval, že kromě veřejného zájmu, k jehož hájení má aktivní legitimaci, jsou zde i „oprávněné zájmy konkrétních obyvatel (případ pana M.)“. Uvedl, že vzdálenost studny pana M. od realizovaného vrtu činí cca 126 metrů, slouží jako zdroj pitné vody pro jeho domácnost a nachází se ve zvodni, kterou nový vrt může zasáhnout. Přestože správní praxe často vychází z modelového výpočtu tzv. depresního kužele o poloměru cca 30 m, tento teoretický přístup je funkčně neprokazatelný a nereflexuje skutečné podmínky, zejména v případě kontinuálního čerpání, kdy se depresní kužel může dynamicky rozšiřovat a způsobit úbytek vody i na větší vzdálenosti. Takový přístup navíc ignoruje reálné geologické a hydrologické charakteristiky konkrétního území a zneužívá vzorce z odborné literatury bez jejich přímého ověření v terénu. Skutečnost, že v okruhu do 150 m nebyly žádné stávající studny lokalizovány, ačkoliv o nich úřad i žadatel zjevně mohli vědět, neboť většina z nich je viditelná z místní komunikace, zakládá procesní i věcnou chybu. Pan M. nebyl přizván jako účastník řízení a nemohl tedy hájit svá práva. Nebyla

zaměřena ani jeho studna, přestože se nachází ve zjevně rizikové oblasti. Je-li jeho studna vzdálena cca 126 m od vrtu a nebyla zahrnuta do dokumentace ani do hodnocení rizik, nelze pokládat řízení za úplné a zákonné. Nepřizvání tohoto vlastníka vodního zdroje k řízení představuje nejen porušení § 27 odst. 2 správního řádu, ale též zásadu rovnosti, právní jistoty a hmotné spravedlnosti. Totéž platí i pro ostatní vlastníky kopaných studní.

20. Závěrem žalobce uvedl, že vzhledem k opakovaným aktům nerespektování platných zákonů zhotoviteli na hydroizolační zatěsnění vrtů, doporučuje stanovit v tomto případě kompletní karotážní měření od RNDr. Procházky ze společnosti SG Geotechnika.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

21. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a vyslovil přesvědčení, že v řízení bylo postupováno plně v souladu se zákony a ostatními právními předpisy.
22. K legitimitě žalobce poukázal na to, že podle výpisu ze spolkového rejstříku je registrovaným účelem žalobce *„hájit oprávněné zájmy vlastníků studní, kteří se cítí být ohroženi na svých právech spočívajících především v zachování stávající výšky hladiny vodního sloupce ve své studni, hájit specifické potřeby a zájmy členů spolku“*. Skutečnost, že v řízení napadeném žalobou nevystupuje (nebyl zjištěn) žádný vlastník studny, který by se mohl cítit ohrožen na svých právech, stejně tak ani žádný člen spolku, dle jeho názoru způsobuje důvodnou pochybnost o legitimitě žalobce k napadení předmětného rozhodnutí správní žalobou. Žalobce totiž může své námitky uplatňovat pouze v rozsahu, v jakém se záměr dotýká zájmů chráněných jiným právním předpisem, který zakládá jeho účastenství, resp. v rozsahu své registrované činnosti. Žalobce si nemůže přisvojovat jinou roli než tu, která mu podle zakládacích listin přísluší. Žalovaný vyslovil nesouhlas i s tvrzením žalobce, že hájí oprávněné zájmy obyvatel obce Osek, neboť k takové činnosti nemá žádné zmocnění, obzvláště s přihlédnutím k tomu, že sama obec Osek byla ze zákona (§ 115 odst. 3 vodního zákona) účastníkem řízení.
23. Tvrzení žalobce, že došlo k *„porušení povinnosti ochrany stratifikace podzemních vod podle § 5 odst. 1 a § 6 vodního zákona“*, je dle názoru žalovaného nedůvodné a nemá valného smyslu. Ustanovení citovaného § 5 odst. 1 upravuje povinnosti při nakládání s vodami, avšak povolení k nakládání s vodami ve smyslu vodního zákona předmětem napadeného rozhodnutí nebylo a ani žádné takové povolení nebylo vydáno. Zmiňované ustanovení § 6 vodního zákona upravuje tzv. obecné nakládání s vodami, ke kterému není potřeba povolení a které rovněž nebylo předmětem napadeného řízení.
24. Žalovaný vyslovil nesouhlas s tvrzením žalobce, že bylo v řízení zcela ignorováno stanovisko správce povodí (Povodí Labe, s. p.), resp. jeho klíčová podmínka, že *„vrt bude vystrojen a utěsněn (např. bentonitovým těsněním) tak, aby nedošlo k přetokům mezi jednotlivými zvodněnými kolektory“*. Průzkumný vrt byl (dle projektu geologických prací) navržen tak, že *„konstrukce vrtu bude provedena tak, aby byla zatěsněna vrchní část profilu plným pažením se zapažnicovým těsněním“*. Z projektu geologických prací rovněž plyne, že zapažnicové těsnění bude provedeno bentonitem (*„10 – 15 m bentonit“*). Zpracovatelem projektu geologických prací navržená konstrukce tak odděluje potenciální svrchní (kvartérní) zvedň od zvodně křídové (která byla předmětem hydrogeologického průzkumu) a splňuje tak žalobcem citovanou podmínku správce povodí. Vodoprávní úřad povinnost realizovat průzkumný vrt podle schváleného projektu geologických prací uložil

do podmínky č.1 napadeného rozhodnutí. Podmínka správce povodí spočívající ve vzájemné izolaci jednotlivých zastižených kolektorů tak byla do podmínek vydávaného prvoinstančního rozhodnutí zapracována. Krom toho nutnost vzájemného oddělení jednotlivých zastižených kolektorů vyplývá i přímo z právních předpisů (§ 79 a § 94 vyhlášky č. 146/2024 Sb., o požadavcích na výstavbu, v platném znění, která zezávazuje ČSN 75 5115 - Jímání podzemní vody, bod 4.1.2 (*Mají-li být průzkumné objekty provedené v rámci hydrogeologického průzkumu využity k následnému vybudování jímacího zařízení, je potřeba při jejich hloubení a vystrojení postupovat v souladu s ustanovením této normy a bod 5.3.5.1: V případech, kdy vrtaná studna zastihuje více útvarů podzemní vody, je zpravidla nutno provést ve studni další těsnění zajišťující vzájemné hydraulické oddělení těch kolektorů, na které jsou vázány rozdílné útvary podzemní vody*).

25. K námitce žalobce ohledně opomenutí varianty napojení na veřejný vodovod žalovaný konstatoval, že každý má právo zvolit si nejvhodnější způsob zásobování pitnou vodou, přičemž vodní zákon ani jiné právní předpisy povinnost připojení k vodovodu neupravují. Prvoinstanční rozhodnutí je přitom jen rozhodnutím o souhlasu s geologickými pracemi spojeným se zásahem do pozemku, nikoli k odběru podzemní vody ve smyslu vodního zákona. Opravňuje pouze k provedení prací s cílem zodpovědně zjistit zda vůbec, případně kolik a za jakých podmínek lze podzemní vodu odebírat tak, aby nebyla dotčena práva ostatních účastníků řízení, popř. jiné právem chráněné zájmy (ČSN 75 5115 Jímání podzemní vody bod 4.1.1: *Jímání podzemní vody se navrhuje na základě hydrogeologického průzkumu prováděného v souladu s platnými právními předpisy*).
26. K návrhu žalobce na způsob kontroly technického provedení vrtu „prosolením“ žalovaný odkázal na odůvodnění samotného napadeného rozhodnutí. Shrnl, že nezpochybňuje možné přínosy navrhovaných karotážních technologií s tím, že v odborně odůvodněných případech vodoprávní úřady možnosti nařízení karotážních měření již využívají. Za rozhodující okolnost však považuje právě onu přesvědčivou odůvodněnost nezbytnosti karotáže v daném konkrétním případě. Pokud totiž žádný právní předpis provedení karotáže na dokončeném průzkumném vrtu neukládá, je třeba její případnou nezbytnost přesvědčivě odůvodnit *ad hoc* pro každý jednotlivý případ, a to včetně posouzení přínosů nařízené karotáže v daném případě na jedné straně a finanční a časovou náročností karotáže na straně druhé. Jiný postup by mohl vést ke kolizi rozhodnutí se zásadou rychlosti a hospodárnosti řízení vyjádřenou § 6 odst. 2 správního řádu. V daném případě jak autor projektu geologických prací (zodpovědný řešitel geologických prací dle § 3 zák. č. 62/1988 Sb., o geologických pracích), ani vodoprávní úřad použití této technologie nepovažovali za nezbytné a odůvodněné. Jelikož žalobce své návrhy v řízení nikterak odborně nepodpořil, vodoprávní úřad tuto námitku zamítl jako nedůvodnou s tím, že přesný návrh je v kompetenci odpovědného řešitele geologických prací, který tyto práce řídí a je za ně zodpovědný. Žalovaný dodal, že novelou stavebního zákona platnou od 1. 8. 2025 jsou vrtané studny k odběru vody, jenž nepřekračuje 6.000 m³ za kalendářní rok nebo 500 m³ v každém měsíci kalendářního roku, zařazeny mezi jednoduché stavby nevyžadující kolaudaci.
27. K namítaného opomenutí pana M. žalovaný uvedl, že k žádnému opomenutí účastníka řízení nedošlo. V řízení o udělení souhlasu s geologickými pracemi podle § 17 odst. 1 písm. i) vodního zákona je účastníkem kromě žadatele ten, jehož práva by mohla být vydaným rozhodnutím přímo dotčena (§ 27 správního řádu), a ten, o kom to říká speciální zákon (v daném případě dle § 115 odst. 3 vodního zákona, tj. obec Osek).

Pro účastenství v řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu tak musí být zjištěna existence práv, která by vydávaným rozhodnutím mohla být přímo dotčena. Těmito právy bývají většinou práva k odběru podzemní vody. Jak plyne z odůvodnění prvoinstančního řízení, existence žádných takových práv nebyla vodoprávním úřadem zjištěna a pan M. se do okruhu účastníků řízení sám nepřihlásil (§ 28 odst. 1 správního řádu).

28. Žalovaný vyslovil nesouhlas i s tvrzením, že správní orgány opomíjejí klíčový rozdíl mezi prováděním hydrogeologického průzkumného vrtu a povolením studny. Konstatoval, že průzkumný vrt slouží k ověření přítomnosti a využitelnosti podzemní vody v daném místě, a to včetně čerpacích zkoušek, tzn. ke zjištění hydrogeologických informací (podkladů pro budoucí vodoprávní řízení). Tzn. že nemůže (na rozdíl od studny) sloužit pro trvalý odběr podzemní vody k zásobování příslušného subjektu. Konstrukci průzkumného vrtu je oprávněn navrhnout odpovědný řešitel geologických prací ve smyslu § 3 zákona č. 62/1988 Sb., o geologických pracích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 62/1988 Sb.“). Jelikož žádný právní předpis přesně rozdíl mezi průzkumným hydrogeologickým vrtem a vrtanou studnou neupravuje, užívá se v úřední praxi jako rozdílové kritérium zpravidla to, zda byly provedeny stavební úpravy umožňující plnění funkce studny. Takovými nezpochybnitelnými úpravami je přivedení elektrického kabelu k napájení čerpadla a položení vodovodního potrubí k zásobovanému objektu. Žádné takové skutečnosti však žalobce nedokládá. Navíc, i kdyby je doložil, nemůže mít taková skutečnost vliv na vlastní zákonnost povolení geologických prací podle § 17 odst. 1 písm. i) vodního zákona.

IV. Replika žalobce a další jeho podání ze dne 21. 11. 2025

29. Žalobce v replice na vyjádření žalovaného zopakoval a dále rozvedl některé své argumenty uvedené již v žalobě, a to zejména ke své legitimitě jako občanského spolku hájícího veřejný zájem v oblasti ochrany životního prostředí a veřejného zdraví, zejména podzemních vod jako strategického zdroje pitné vody; k významu § 6 odst. 3 vodního zákona pro konstrukční provedení vrtů; k závaznosti technických norem (zde ČSN 75 5115) jako konkretizace zákonné povinnosti; porušení § 6 odst. 3 vodního zákona a selhání správního orgánu, když nevyžádal žádný funkčně prokazatelný a v budoucnu přezkoumatelný důkaz o kvalitě zatěsnění vrtů; k nesprávnému oddělování technické kvality vrtu od řízení o souhlasu/povolení odběru vody a k hydrogeologické charakteristice území a riziku hydraulického zkratu. Za závažné nedostatky v napadeném rozhodnutí označil absenci geofyzikální metody (karotáž, rezistivimetrie, kamerová prohlídka), které by ověřily hydraulické chování a skutečné perforované intervaly; perforovaný interval 15 - 30 m není podložen daty (není jasné, zda se jedná o jedinou zvodň nebo propojení více vrstev různého chemismu); není navržena cementační izolace v přechodových zónách, přestože existuje riziko propojení mělké, kontaminovatelné zvodně s hlubší, kvalitnější zvodní, jak upozorňuje odborná literatura; a absence analýzy dopadu na okolní studny, neboť bez pasportizace a monitoringu nelze vyloučit negativní vliv na stávající zdroje v min dosahu 300m i v dlouhodobém časovém horizontu. V rozhodnutí o souhlasu dle žalobce zcela chybí druhy měření nebo protokoly, které by umožnily přezkoumat a validovat.
30. Za novou právní skutečnost žalobce označil vyhl. č. 146/2024 Sb., o požadavcích na výstavbu, která je účinná od 1. 7. 2024, upozornil zejména na její ustanovení § 79 a § 94,

která mají přímý význam pro ochranu podzemních vod a pro právní a technické posouzení stavebních záměrů, jako je vrtaná studna.

31. Žalobce závěrem zopakoval a shrnul, že napadené rozhodnutí žalovaného trpí podstatnými právními i věcnými vadami, které spočívají především v tom, že nebyl ověřen technický stav vrtu způsobem odpovídajícím současnému vědeckému poznání a požadavkům platných právních předpisů, zejména § 6 odst. 3 vodního zákona a technické normy ČSN 75 5115 včetně její změny Z1; správní orgán nepřihlédl k závazným požadavkům vyhlášky č. 146/2024 Sb. (§ 79 a § 94), která zohledňuje požadavek funkční prokazatelnosti technických opatření v ochraně vodního režimu; chybí objektivní důkazy, že vystrojený vrt nevyvolává riziko hydraulického zkratu nebo nežádoucích přítoků nad hladinou, pouhá tvrzení osoby odborně způsobilé nemohou nahradit kontrolní měření; žalovaný nesplnil svoji povinnost zjistit skutečný stav věci a zajistit přezkoumatelnost rozhodnutí ve smyslu § 3 a § 56 správního řádu a § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.; a způsob vystrojení vrtu svědčí o faktickém vytvoření vodního díla určeného k odběru vody a nikoli o pouhém průzkumu, což vyžadovalo postup podle § 8 vodního zákona a účast dalších osob.
32. V podání ze dne 21. 11. 2025 žalobce sdělil, že „upozorňuje na další protiprávní jednání VPÚ Jičín s krytím od KÚ KHK“. Za další závažné porušení zákona v dané věci označil to, že rozhodnutí o souhlasu č. 198/2024 v prvním odstavci Popis obsahuje informaci/podmínku: „Definitivní výstroj vrtu upřesní hydrogeolog na základě výsledků vrtných prací.“ Dle jeho názoru činí tato věta rozhodnutí nepřezkoumatelným, a tedy i nezákonným, porušuje § 36 odst. 3, § 3 a § 50 správního řádu, obchází stavební řízení, je v rozporu s ČSN 75 5115 a představuje nepřezkoumatelnost podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Dále upírá účastníkům možnost podat námitky k výstroji vrtu, představuje obcházení řádného stavebního řízení, deleguje rozhodování na osobu bez pravomoci (hydrogeolog není oprávněn určovat obsah rozhodnutí) a vytváří nepřípustnou libovůli. Proto musí být tato podmínka jako nezákonná zrušena a běžné praktiky zhotovitelů nesmí být považovány za zákon.

V. Posouzení věci krajským soudem

33. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Po prostudování předloženého správního spisu dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
34. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že J. H. (dále také jen „žadatel“) podal dne 31. 10. 2022 u vodoprávního úřadu žádost o souhlas s provedením průzkumného hydrogeologického vrtu na parc. p. č. XA v kat. úz. Osek u Sobotky. Společně s žádostí předložil projekt hydrogeologického průzkumu nazvaný „Průzkum pro realizaci vrtané studny zdroj užitkové vody pro napájení dobytka na pozemku par. č. XA v k. ú. Osek u Sobotky“ (dále také jen „projekt Průzkum pro realizaci vrtané studny“), který vypracoval v červenci 2022 RNDr. P. S., držitel odborné způsobilosti v hydrogeologii a sanační geologii, předložil i souhlasné vyjádření Agentury ochrany a přírody krajiny SCHKO Český ráj ze dne 29. 9. 2022, čj. SR/2455/LI/2022-22, a souhlasné vyjádření správce povodí, tj. Povodí Labe, s. p., ze dne 2. 1. 2023, čj. PLa/2022/054143.

35. Vodoprávní úřad přípisem ze dne 16. 1. 2024 obeznámil účastníky řízení s obsahem podané žádosti včetně přiloženého projektu hydrogeologických prací a současně je poučil o právech účastníka řízení vyjadřovat se k podkladům řízení, uplatňovat námitky a navrhnout provedení důkazů. Svého práva využil žalobce, který doručil vodoprávnímu úřadu dne 27. 1. 2024 své námitky. Dne 25. 11. 2024 pak vodoprávní úřad vydal pod čj. MuJc/2024/30132/ZP/Řeh rozhodnutí, kterým žadateli udělil souhlas k provedení průzkumného hydrogeologického vrtu. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které bylo žalobou napadeným rozhodnutím zamítnuto a rozhodnutí vodoprávního úřadu potvrzeno.
36. Krajský soud posoudil žalobu v mezích jejího rozsahu a uplatněných žalobních důvodů.
37. Nejprve se soud musel zabývat otázkou, zda je žalobce aktivně legitimován k podání žaloby. Spolek je oprávněn svou aktivní legitimací odvozovat z § 65 odst. 1 s. ř. s., pokud tvrdí, že existují jemu náležející subjektivní práva, která jsou daným zásahem dotčena. Nemusí přitom jít pouze o vlastnické právo nebo jiná věcná práva člena spolku, připouští se i dotčení práva na příznivé životní prostředí, jestliže tvrzený zásah má důsledky pro dosahování cílů, na něž se spolek zaměřuje (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2017, čj. 3 As 126/2016-38, ve znění opravného usnesení ze dne 1. 6. 2017, čj. 3 As 126/2016-48, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Judikatura dovodila, že spolky se mohou přímo domáhat ochrany nejen svých procesních (srov. § 65 odst. 2 s. ř. s.), ale i hmotných práv podle § 65 odst. 1 s. ř. s., zejména pokud mají dostatečně silný vztah k území, jehož se předmětné správní řízení týká (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2014, sp. zn. I. ÚS 59/14, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2015, čj. 1 As 13/2015-295, nebo ze dne 30. 9. 2015, čj. 6 As 73/2015-40). Pod vlivem judikatury Nejvyššího správního soudu je dnes na spolky pohlíženo jako na rovnocenné subjekty práva bránící společné zájmy občanů.
38. Pro posouzení dotčení daným zásahem je podstatným kritériem vztah spolku k lokalitě, ve které je uskutečňován daný záměr, jakož i to, zda daný záměr může mít dopad na cíle, na něž se spolek zaměřuje. O takové věcné zaměření se může jednat i v případě, že se spolek soustřeďuje na aktivitu, která má lokální opodstatnění.
39. Ze stanov žalobce dostupných ve spolkovém rejstříku na <https://or.justice.cz> soud ověřil, že jedním z hlavních jeho cílů je ochrana životního prostředí, přírody a krajiny a posláním mimo jiné poskytovat obecně prospěšné činnosti v oblastech ochrany životního prostředí, přírody a krajiny, hájit oprávněné zájmy vlastníků studní, kteří se cítí být ohroženi na svých právech spočívajících především v zachování stávající výšky hladiny vodního sloupce ve své studni, hájit specifické potřeby a zájmy a chránit veřejné zdraví. Hlavní činnost spolku je vymezena jako ochrana přírody a krajiny, ochrana životního prostředí a ochrana veřejného zdraví. Ve výpisu ze spolkového rejstříku je pak jako účel spolku zapsáno *hájit oprávněné zájmy vlastníků studní, kteří se cítí být ohroženi na svých právech spočívajících především v zachování stávající výšky hladiny vodního sloupce ve své studni, hájit specifické potřeby a zájmy členů spolku*. Spolek vznikl dne 9. ledna 2018 se sídlem v obci Dobšín. U žalobce tedy lze shledat určitou místní zakotvenost v oblasti, kde mělo dojít k ohrožení chráněných zájmů, neboť sídlo spolku je v Dobšíně, přičemž provedení průzkumného hydrogeologického vrtu se týká pozemku ležícího v katastrálním území nedaleké obce Osek u Sobotky.

40. V posuzované věci probíhalo řízení, jehož výsledkem bylo rozhodnutí, kterým vodoprávní úřad udělil žadateli souhlas k provedení průzkumného hydrogeologického vrtu (§ 17 odst. 1 písm. i/ vodního zákona). Toto řízení, jež vodní zákon souhrnně označuje jako vodoprávní řízení (§ 115 vodního zákona), se liší co do vymezení účastníků a okruhu námitek, které jsou tito účastníci oprávněni uplatňovat v řízení stavebních vedených podle § 15 vodního zákona. Zatímco ve „vodoprávní části“ řízení (nakládání s vodami) náleží spolkům postavení účastníka, tak ze „stavebněprávní části“ jsou spolky vyloučeny (srov. § 115 odst. 7 vodního zákona).
41. Vzhledem k tomu, že žalobce vyvíjí v obci Dobšín a jejím okolí aktivity související s ochranou životního prostředí se vztahem k vodoprávním otázkám (hájení zájmů vlastníků studní), splňuje nutnou podmínku pro přiznání postavení účastníka ve správním řízení (ve „vodoprávní části“), a následně tak i v řízení soudním. Krajský soud konstatuje, že žalobci svědčí aktivní procesní legitimace ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Před soudem tak může namítat takové porušení svých procesních práv, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci, při podávání procesních námitek se musí pohybovat v mezích svého předmětu činnosti.
42. S ohledem na shora uvedené tak není důvodná pochybnost žalovaného o legitimitě žalobce k napadení předmětného rozhodnutí.
43. Dále musel krajský soud posoudit žalobcem na několika místech žaloby namítanou nepřezkoumatelnost rozhodnutí, neboť pouze v případě, že rozhodnutí bude shledáno přezkoumatelným, je možné zabývat se posouzením samotné podstaty věci.
44. Nutno konstatovat, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-76). Nepřezkoumatelné může být rozhodnutí pro nesrozumitelnost anebo pro nedostatek důvodů. Nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost jsou zejména taková rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné. Za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů je nutno považovat rozhodnutí založená na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž správní orgán opírá své rozhodovací důvody, tj. např. kdy opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, příp. zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny (k tomu srov. příměreně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2013-75). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat. Není však přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. obdobně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, čj. 8 Afs 267/2017-38).

45. Krajský soud v daném případě neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí trpělo vadami zakládajícími jeho nepřezkoumatelnost. Z rozhodnutí obou správních orgánů (které spolu tvoří koherentní celek) je zjištělé, o čem i jak správní orgány rozhodly, jsou zřejmé nosné úvahy. Z rozhodnutí je rovněž zřejmé, jaký skutkový stav vzaly za rozhodný a jak uvážily o pro věc podstatných skutečnostech. Ostatně žalobce s úvahami správních orgánů v žalobě mnohdy nesouhlasí a polemizuje s nimi.
46. Dále již k meritu věci. Dle ustanovení § 17 odst. 1 písm. i) zákona o vodách platí, že *souhlas vodoprávního úřadu je třeba ke stavbám, zařízením nebo činnostem, k nimž není třeba povolení podle tohoto zákona, které však mohou ovlivnit vodní poměry, a to ... i) ke geologickým pracím spojeným se zásahem do pozemku, jejichž cílem je následné využití průzkumného díla na stavbu k jímání podzemní vody nebo pro vrty pro využívání energetického potenciálu podzemních vod.*
47. Dle citovaného ustanovení udělil vodoprávní úřad žadateli svým rozhodnutím ze dne 25. 11. 2024 souhlas k provedení průzkumného hydrogeologického vrtu na pozemku p. č. XA v katastrálním území Osek u Sobotky a k tomu stanovil několik tam pod č. 1 až 7 uvedených podmínek.
48. V prvním žalobním bodě žalobce namítl, že rozhodnutím došlo k porušení povinnosti ochrany stratifikace podzemních vod dle § 5 odst. 1 a § 6 vodního zákona a k nerespektování odborných stanovisek.
49. Žalobcem zmíněné ustanovení § 5 odst. 1 vodního zákona vymezuje v obecné rovině základní povinnosti každého, kdo využívá podzemní a povrchové vody. Jedná se o obecnou deklaraci základních povinností, která je pak v navazujících ustanoveních konkretizována ve vztahu ke konkrétním uživatelům vod a ve vztahu ke konkrétním způsobům nakládání (využívání vod). Ustanovení § 6 téhož zákona upravuje tzv. obecné nakládání s povrchovými vodami, tj. možnost každého užívat vody bez povolení vodoprávního úřadu, jedná se o neomezený okruh oprávněných, kteří mohou toto právo využívat bez ingerence veřejné správy.
50. K tomu je nutno připomenout především to, že rozhodnutím vodoprávního úřadu byl žadateli udělen souhlas pouze s realizací průzkumného vrtu, jehož cílem je kvalifikovaně odpovědět na otázku, zda vůbec lze ze zamýšlené studny odebírat vodu, a pokud ano, jaké množství a za jakých podmínek, aby nebyla nepřiměřeně dotčena práva sousedních uživatelů vodních zdrojů. Provedením průzkumného vrtu je tak ověřována přítomnost využitelného zvodnění a podmínky jeho bezkonfliktního využití. Nebylo tedy vydáno žádné povolení ke stavbě vodního díla (studny) a odběru vody z něj, takové řízení přichází v úvahu až následně v případě příznivých výsledků hydrogeologického průzkumu. Nutno podotknout, že žalobce ve své žalobě částečně směřuje provedení HGPPV, stavbu vrtané studny a odběr podzemní vody.
51. Ke konkrétní námitce, že bylo ignorováno stanovisko Povodí Labe čj. PLa/2022/054143, a jeho klíčová podmínka, že *„vrt bude vystrojen a utěsněn (např. bentonitovým těsněním) tak, aby nedošlo k přetokům mezi jednotlivými zvodněnými kolektory“*, krajský soud uvádí následující.
52. Žalobcem zmíněnou podmínku, že vrt bude vystrojen a utěsněn (např. bentonitovým těsněním) uvedl ve svém stanovisku ze dne 2. 1. 2023, čj. PLa/2022/054143, správce povodí, tj. Povodí Labe, s. p. Vodoprávní úřad ve svém rozhodnutí ze dne 25. 11. 2024 tuto

podmínku správce povodí neopomněl a při udělení svého souhlasu stanovil několik podmínek. Již v podmínce č. 1 výslovně stanovil, že „geologické průzkumné práce budou provedeny v souladu s projektem průzkumných prací s názvem: Průzkum pro realizaci vrtané studny zdroj užitkové vody pro napájení dobytka“. V projektu Průzkum pro realizaci vrtané studny přitom byl v návrhu průzkumných prací k realizaci vrtané studny navržen průzkumný vrt tak, že *konstrukce vrtu bude provedena tak, aby byla zatěsněna vrchní část profilu plným pažením se zapažnicovým těsněním*. Dále je popsána výstroj vrtu - mimo jiné - *těsnění 10-5 m betonit*. Z projektu tak plyne, že zapažnicové těsnění bude provedeno bentonitem a navržená konstrukce odděluje potenciální svrchní (kvartérní) zvodně od zvodně křídové (která byla předmětem hydrogeologického průzkumu), tedy splňuje podmínku správce povodí vzájemně izolovat jednotlivé zastižené kolektory.

53. Dodržení zmíněné podmínky správce povodí tak bylo dostatečně a srozumitelně zakomponováno do podmínek uděleného souhlasu vodoprávního úřadu v podobě povinnosti dodržet projekt Průzkum pro realizaci vrtané studny (obsahující řešení otázky vystrojení a utěsnění vrtu), a nebylo proto třeba ji znovu doslovně citovat. Žalovaný k tomu správně podotkl, že nutnost vzájemného oddělení jednotlivých zastižených kolektorů navíc vyplývá i z ustanovení § 79 a § 94 vyhl. č. 146/2024 Sb., o požadavcích na výstavbu, ve znění pozdějších předpisů, která ze závazňuje ČSN 75 5115 Jímání podzemní vody, bod 4.1.2: *Mají-li být průzkumné objekty provedené v rámci hydrogeologického průzkumu využity k následnému vybudování jímacího zařízení, je potřeba při jejich hloubení a vystrojení postupovat v souladu s ustanovením této normy*; a bod 5.3.5.1: *V případech, kdy vrtaná studna zastihuje více útvarů podzemní vody, je zpravidla nutno provést ve studni další těsnění zajišťující vzájemné hydraulické oddělení těch kolektorů, na které jsou vázány rozdílné útvary podzemní vody*.
54. Dále žalobce namítal, že došlo k opomenutí varianty napojení na veřejný vodovod a subsidiarity odběru z podzemních vod, neboť stanovisko Povodí Labe, s. p., preferuje napojení na veřejný vodovod a tato alternativa nebyla v řízení posouzena, a že v rozhodnutí absentují podmínky zamezující kontaminaci a ztrátě vody, tj. kontrolní mechanismy (např. kontrola vystrojení vrtu, protokol o utěsnění vrtu, geofyzikální dokumentace).
55. K této námitce musí krajský soud opakovat, že rozhodnutím vodoprávního úřadu byl udělen souhlas pouze s realizací průzkumného vrtu a nikoliv k odběru podzemní vody. To, zda následně bude ze zamýšlené studny odebírána voda, případně jaké množství a za jakých podmínek, nebylo a není předmětem tohoto řízení. Lze dodat, že volba způsobu zásobování vodou je na žadateli, přičemž povinnost připojení se k veřejnému vodovodu zákon nestanoví. Pokud jde o absenci kontrolních mechanismů - k tomu viz níže vypořádání námitek u druhého žalobního bodu.
56. Druhý žalobní bod žalobce nazval jako právní povaha HGPV a porušení ČSN 75 5115. Dle jeho názoru správní orgány opomíjejí klíčový rozdíl mezi prováděním HGPV a povolením studny, resp. odběrem vody. V daném případě nebyl vrt vystrojen provizorně nebo čekací výstrojí pro pozdější projekt stavby, nýbrž trvale jako vrtaná studna s výstrojí pro jímání podzemní vody a šachticí s víkem, jak dokládá fotodokumentace. Tento způsob vystrojení zakládá dle žalobce faktický vznik vodního díla bez zákonem vyžadovaného povolení.

57. Žalobcem zmíněná technická norma ČSN 75 5115 v části 4 (Navrhování jímacích zařízení) stanoví:
58. bod 4.1.1: *Jímání podzemní vody se navrhuje na základě hydrogeologického průzkumu prováděného v souladu s platnými právními předpisy;*
59. bod 4.1.2: *Mají-li být průzkumné objekty provedené v rámci hydrogeologického průzkumu využity k následnému vybudování jímacího zařízení, je potřeba při jejich hloubení a vystrojení postupovat v souladu s ustanovením této normy.*
60. Je nepochybné, že výsledky hydrogeologického průzkumu musí poskytovat komplexní geologický podklad pro případné zpracování projektu výstavby jímacího zařízení včetně případné technologie úpravy jímání podzemní vody a návrhu režimu využívání vodního zdroje.
61. Krajský soud nemůže přisvědčit námitce, že správní orgány opomíjejí klíčový rozdíl mezi prováděním HGPV a povolením studny. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů i vyjádření žalovaného je zřejmé, že vycházejí správně z toho, že průzkumný vrt slouží k ověření přítomnosti a využitelnosti podzemní vody v dané lokalitě, a to včetně provedení čerpacích zkoušek ke zjištění hydrogeologických informací, které pak slouží jako podklad pro budoucí vodoprávní řízení. Jak uvedl již vodoprávní úřad ve svém rozhodnutí, konstrukci průzkumného vrtu je oprávněn navrhovat odpovědný řešitel geologických prací ve smyslu § 3 zákona č. 62/1988 Sb., který je zodpovědný za technické řešení. Jak pak vysvětlil žalovaný, aby bylo zabráněno zhroucení průzkumného vrtu v důsledku tlaku okolní horniny, vystrojují se průzkumné vrty zcela běžně zárubnicemi dle návrhu zpracovatele projektu geologických prací již v průběhu geologických prací a nikoli až po vydání stavebního povolení na studnu. Průzkumné vrty bývají i zajištěny proti manipulaci nepovolanými osobami. Pro rozlišení mezi HGPV a vrtanou studnou používá úřední praxe jako rozlišující kritérium zpravidla to, zda byly provedeny stavební úpravy umožňující plnění funkce studny (přivedení elektrického kabelu k napájení čerpadla a položení vodovodního potrubí k zásobovanému objektu), neboť žádný právní předpis přesně tento rozdíl nedefinuje.
62. Zásadní a podstatný praktický rozdíl mezi provedeným HGPV a povolením vrtané studny tedy spočívá v tom, že HGPV nemůže na rozdíl od vrtané studny sloužit pro trvalý odběr podzemní vody k zásobování příslušného objektu. Že by k takové skutečnosti v posuzované věci došlo, však žalobce netvrdil ani netvrdí.
63. Pokud žalobce zdůrazňuje, že se definitivní konstrukce pro jímání podzemní vody podle ČSN 75 5115 bodu 4.2 navrhuje až po stanovení definitivního umístění na základě závěrečné zprávy hydrogeologa po ukončení HGPV a po vyjádření účastníků řízení podle 4.1.1., pak v posuzovaném případě nebylo postupováno s tím v rozporu. V projektu Průzkum pro realizaci vrtané studny (jehož dodržení bylo podmínkou vydaného souhlasu vodoprávního úřadu) je výslovně uvedeno, že po dokončení technických prací bude vrt testován orientační čerpací zkouškou a vypracována závěrečná zpráva hodnotící výsledky průzkumu, která bude podkladem k vodoprávnímu řízení pro povolení odběru podzemní vody. Je zde rovněž uvažováno s případnou odbornou likvidací průzkumného vrtu pro případ negativních výsledků průzkumu (vyhodnocení vrtu a čerpací zkoušky). Ve správním spise je pak založena Dokumentace hydrogeologického vrtu a vyhodnocení čerpací zkoušky ze dne 7. 12. 2024 (dále také jen „Dokumentace HGPV“), v níž je popsána konstrukce vrtu, zastižený geologický profil a údaje o podzemní vodě a výsledku čerpací

zkoušky se závěrem, že odběrem podzemní vody pro užitkové účely (napájení dobytka) nehrozí žádné střety zájmů, tj. zejména ovlivnění jiného zdroje podzemní či povrchové vody. Rozhodnutí vodoprávního úřadu ze dne 25. 11. 2024 tedy vydalo skutečně jen souhlas s provedením průzkumného hydrogeologického vrtu a jeho konstrukce (tj. vystrojení a utěsnění) byla provedena tak, aby nedošlo k přetokům mezi jednotlivými zvodnělými kolektory (jak požadovalo odborné stanovisko správce povodí). Pokud takové vystrojení vrtu umožňuje i případný odběr vody, jak namítá žalobce, nelze pouze z toho dovozovat účelovost ani obcházení povolovacího řízení.

64. Dále žalobce namítl, že rozhodnutí neobsahuje odpovídající kontrolní mechanismy (karotážní měření, přezkoumatelné hydroizolační testy) a nezohledňuje okolní studny, čímž porušuje zásadu prevence § 5 a § 6 vodního zákona, princip předběžné opatrnosti (§ 13 zákona č. 17/1992 Sb.) a zásadu materiální pravdy (§ 3 správního řádu).
65. Otázkou kontrolních mechanismů (skutečného provedení průzkumného vrtu) včetně navrhovaného karotážního měření se podrobně zabýval žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí (viz zejména str. 4 a 5 rozhodnutí), neboť ji jako námitku odvolací považoval za klíčovou, přičemž zmínil, že žalobce navrhoval zejména kontrolu odtěsnění svrchní mělké zvodně (karotáž termometrií a rezistometrií /prosolením/ spojená s kamerovou prohlídkou). Žalovaný připustil, že žalobcem navrhovanou karotáží již byla v konkrétním případě prokázána absence zaplášťového těsnění u vrtů, které byly bezvadné jen podle předané dokumentace, nikoli ve skutečnosti, a karotáž prokázala, že vrty (resp. vrtané studny) nejsou způsobilé kolaudace a následného trvalého provozu. Současně připustil, že žalobcem prosazovaná „malá karotáž“ má potenciál uplatnit se v odůvodněných případech jako kontrola skutečného provedení vrtů, zejména v otázce zaplášťového těsnění a určení míst přítoků do vrtu, a jsou mu známy odůvodněné případy, kdy vodoprávní úřady provedením karotáže podmiňují vydání souhlasu ve smyslu § 17 odst. 1 písm. i) vodního zákona. Jde o vrty hloubené v pánevní vícekolektorové struktuře jímacího území významného vodárenského zdroje Litá.
66. Žalovaný uvedl, že v odborně odůvodněných případech vodoprávní úřady tak možnosti nařízení karotážních měření využívají. Za rozhodující okolnost však označil právě onu přesvědčivou odůvodněnost nezbytnosti karotáže v daném konkrétním případě. Pokud totiž žádný právní předpis provedení karotáže na dokončeném průzkumném vrtu neukládá, je třeba její nezbytnost přesvědčivě odůvodnit *ad hoc* pro každý jednotlivý případ, a to včetně posouzení přínosů nařízené karotáže v daném případě na straně jedné a finanční a časovou náročnosti karotáže na straně druhé. Jiný postup by vedl ke kolizi vydaného rozhodnutí se zásadou rychlosti a hospodárnosti řízení vyjádřenou § 6 odst. 2 správního řádu. Současně přitom upozornil i na zásadu volného hodnocení důkazů vyjádřenou ustanovením § 50 odst. 4 správního řádu. Vodoprávní úřad tak nutnost provedení karotáže neshledal pro absenci jejího odborného odůvodnění a akceptoval stanovisko osoby odborně způsobilé (zpracovatele projektu průzkumných prací), že v okolí projektovaného vrtu se žádné studny, které by mohly být tímto vrtem ovlivněny, nevyskytují (str. 8 prvoinstančního rozhodnutí). S tímto závěrem se pak žalovaný ztotožnil, neboť s tvrzením zpracovatele projektu geologických prací, že se v okolí projektovaného vrtu žádné studny nevyskytují, korespondoval i náhled do centrálního registru vodoprávní evidence (EAGRI), ze kterého žádné povolené odběry podzemní vody v okolí projektovaného vrtu nevyplývají, a ani sám žalobce žádná existující práva k odběru

podzemních vod v okolí projektovaného vrtu nedoložil. Rovněž tak nedoložil ani žádné odborné odůvodnění svého požadavku na provedení karotáže.

67. Ani krajský soud nezpochybnuje možné přínosy žalobcem navrhovaných karotážních měření, avšak zcela se ztotožňuje se správními orgány, že pokud žádný právní předpis provedení karotáže na dokončeném průzkumném vrtu neukládá, je třeba požadavek na její nezbytnost přesvědčivě odborně zdůvodnit pro každý jednotlivý případ, a to včetně posouzení přínosů nařizené karotáže na straně jedné a finanční a časové náročnosti na straně druhé. V posuzovaném případě však žalobce pouze *a priori* nedůvěřuje (možná pod vlivem špatné zkušenosti v jiném konkrétním případě) práci odpovědného řešitele geologických prací, kterým byla osoba s osvědčením odborné způsobilosti RNDr. P. S., držitel odborné způsobilosti v hydrogeologii a sanační geologii. Podle § 2 odst. 1 písm. c) zákona č. 62/1988 Sb. přitom patří geologie (hydrogeologie) mezi regulovaná povolání. Hydrogeolog musí splňovat potřebnou délku praxe a složit profesní zkoušku, v případě závažného nebo opakovaného porušování zákona mu může být oprávnění kdykoliv odebráno, je povinen znát právní předpisy související s jeho prací a je vyžadována jeho trestní bezúhonnost (§ 3 zákona).
68. Žalobce tak v daném případě vytýká vodoprávnímu úřadu, že rezignoval na možnost kontroly skutečného provedení průzkumného vrtu, a k tomu sám navrhl kontrolní šetření. Relevantně však netvrdil (a netvrdí) ani ničím nedokládá, že by byl předmětný HGPV proveden nedbale, chybně či nedostatečným způsobem, ani že by dokumentace neodpovídala skutečnosti. Za takové situace však správní orgány neměly žádné poznatky, a tedy ani důvod provádět detailní kontrolní šetření a ověřovat, zda projekt Průzkum pro realizaci vrtané studny a Dokumentace HGPV byly zpracovány držitelem odborné způsobilosti v hydrogeologii správně. Podklady, které jsou k dispozici, ani situace v lokalitě nevykazuje žádné indicie, které by ukazovaly na potřebu provedení jakéhokoli karotážního měření na vrtu. Námitku absence kontrolních mechanismů v rozhodnutí vodoprávního úřadu proto krajský soud neshledal důvodnou.
69. V dalším žalobním bodě žalobce namítl, že žalovaný se s jeho námitkami nevypořádal vlastním posouzením, ale pouze nekriticky převzal závěry prvoinstančního orgánu, který vycházel „z tvrzení osoby odborně způsobilé žadatele, jenž je ekonomicky závislá na objednateli průzkumu“, rozhodnutí tak není výsledkem nezávislého odborného hodnocení a postup odporuje zásadám materiální pravdy (§ 3 správního řádu).
70. Ani tuto námitku krajský soud neshledal důvodnou. Z ustálené judikatury totiž vyplývá, že jestliže se odvolací orgán zcela ztotožní s úvahami prvostupňového orgánu (které poskytují odpověď na odvolací námitky), může pouze se souhlasnou poznámkou odkázat na závěry prvostupňového rozhodnutí, aniž by se musel vypořádávat s odvolacími námitkami vlastními slovy (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2016, čj. 1 As 287/2015-51, či ze dne 22. 7. 2020, čj. 1 As 149/2020-29). V projednávané věci navíc odůvodnění rozhodnutí žalovaného není prostým opakováním posouzení provedeného vodoprávním úřadem.
71. Pokud jde o žalobcem uváděné „tvrzení osoby odborně způsobilé žadatele, jenž je ekonomicky závislá na objednateli průzkumu“, je třeba uvést, že ve vodoprávním řízení o žádosti o udělení souhlasu k provedení HGPV vodoprávní úřad vychází primárně z vyjádření hydrogeologa, které si je povinen obstarat žadatel. Nutno zopakovat, že jde o stanovisko osoby s osvědčením odborné způsobilosti v hydrogeologii a sanační geologii,

tedy osoby splňující podmínky pro takovou činnost dle zákona č. 62/1988 Sb., a za svou práci plně odpovídá. Nelze přitom obecně *a priori* předpokládat, že odborné vyjádření je zaujaté ve prospěch žadatele, který si služby hydrogeologa objednal. Nic konkrétního v tomto směru žalobce netvrdil ani netvrdí, jen takovou hypotetickou domněnku vyslovuje. Vodoprávní úřad se nicméně musí zabývat výhradami účastníků řízení k vyjádření hydrogeologa a vyjasnit případné rozpory mezi odbornými podklady. Jak je popsáno shora, námitkami uplatněnými žalobcem se vodoprávní úřad a poté žalovaný zabývali, rozpory nebo nedostatky v odborných podkladech se nevyskytly, resp. nebyly namítány.

72. Dále žalobce namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí z důvodu absence přesvědčivého a přezkoumatelného odůvodnění v otázce technické povahy vrtu, dle jeho názoru chybí zdůvodnění neprovedení navrhovaných důkazů a vypořádání připomínek týkajících se porušení ČSN 75 5115 a rizika ekologické újmy.
73. Krajský soud k tomu konstatuje, že povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení, případně, za podmínek tomu přiměřeného kontextu, i s akceptací odpovědi implicitní. To znamená, že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán prezentuje názor odlišný od názoru účastníka řízení, který zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Již bylo opakovaně judikováno, že správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. V posuzované věci správní orgány této povinnosti dostály. Podstatou námitek žalobce se řádně zabývaly a z odůvodnění rozhodnutí dostatečně vyplynuly úvahy, jimiž se při tomto posouzení řídily.
74. Jak rovněž vyplývá z odůvodnění rozhodnutí žalovaného (viz strana 4 rozhodnutí), ten odmítl žalobcem namítaný „rozpor projednávaného vrtu s bodem 4.1.1 ČSN 75 5115 Jímání podzemní vody“, z něhož žalobce dovozoval, že průzkumný vrt nesmí být vystrojen. Zmíněné ustanovení žalovaný ocitoval a správně uvedl, že zmíněné ustanovení vystrojení vrtu nikterak nezakazuje.
75. Reagoval i na namítané nerespektování doporučení České geologické služby ze dne 4. 3. 2024, když dostatečně a srozumitelně vysvětlil, že tento odborný materiál se vyjadřuje k možnosti existence hydraulického zkratu u vrtaných studní na konkrétních pozemcích v katastrálním území Dobšín (viz strana 4 rozhodnutí). Uvedl, že vzhledem k zásadně jiné geologické stavbě řešené oblasti projednávaného průzkumného vrtu nelze zmíněné doporučení na toto území mechanicky extrapolovat. Zabývá se totiž specifickými riziky vyplývajících pro mělké zavěšené zvodně vytvářené v kvádrových „hruboskalských“ pískovcích teplického souvrství stáří svrchní turon-spodní coniak, avšak z projektu Průzkum pro realizaci vrtané studny je zřejmé, že tyto kvádrové pískovce (s možností zavěšených zvodní) se v oblasti projednávaného průzkumného vrtu nevyskytují. Skalní podloží zájmové oblasti je tvořeno svrchnokřídovými sedimenty stáří cenoman až svrchní turon, přičemž nejbližší k povrchu vystupují slínovce, prachovce a vápnité jílovce svrchního turonu, tuto skutečnost lze ověřit náhledem do geologické mapy.
76. Pokud jde o samotnou otázku technické povahy vrtu, tj. provedení hydroizolačního zatěsnění vrtu, aby nedošlo ke znečištění podzemních vod a k hydraulickému zkratu mezi

zvodněmi/různými kolektory, správní orgány opakovaně odkazovaly na údaje zaznamenané osobou k tomu odborně způsobilou (odpovědný řešitel geologických prací) v projektu Průzkum pro realizaci vrtané studny a v Dokumentaci HGPV. Nutno zopakovat, že odborná způsobilost v hydrogeologii této osoby nebyla zpochybněna a za svou práci plně odpovídá.

77. K námitce, že správní orgány neprovedly jím navržené důkazy (nespecifikoval jaké konkrétní, ale zřejmě má na mysli karotážní měření), krajský soud v první řadě konstatuje, že podle § 52 správního řádu platí, že *účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.* Správní orgán tudíž není povinen vyhovět každému důkaznímu návrhu a takový důkaz provést, neprovedení důkazu však musí řádně zdůvodnit. Této povinnosti správní orgány dostaly, neboť z prvostupňového i napadeného rozhodnutí vyplývá, že považovaly skutkový stav za dostatečně zjištěný v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí (projekt Průzkum pro realizaci vrtané studny, souhlasné vyjádření Agentury ochrany a přírody krajiny SCHKO Český ráj, souhlasné vyjádření správce povodí, Dokumentace HGPV, proti nimž žalobce v žalobě nijak nebrojil). Provedení žalobcem navrhovaného karotážního měření na provedeném HGPV považovaly za nadbytečné, neboť měly na základě stanoviska hydrogeologa za prokázané, že k žalobcem bez jakýchkoli konkrétních indicií tvrzenému možnému ovlivnění okolních studní nemůže dojít, neboť se v okolí projektovaného vrtu nevyskytují, což ověřily náhledem do centrálního registru vodoprávní evidence. Dle správních orgánů žalobce nepředestřel žádné konkrétní skutečnosti, které by jeho požadavek odůvodňovaly, a takové skutečnosti nebyly známy ani správním orgánům.
78. V dalším žalobním bodě žalobce namítl, že rozhodnutí bylo vydáno bez toho, aby účastníci řízení mohli uplatnit svá procesní práva ve vztahu ke konečnému provedení vrtu, že nezohlednilo možné negativní dopady vrtu na okolní studny, a zopakoval, že nebyla provedena žádná objektivní kontrolní měření (např. karotáž) ověřující, zda nedojde k propojení kolektorů a ohrožení kvality či vydatnosti podzemní vody.
79. V projektu Průzkum pro realizaci vrtané studny byla v návrhu průzkumných prací k realizaci vrtané studny navržena konstrukce průzkumného vrtu, popsána jeho výstroj s tím, že bylo výslovně uvedeno, že „definitivní výstroj vrtu upřesní hydrogeolog na základě výsledků vrtných prací“. Tak také vrtné práce proběhly. O možnosti seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí byly účastníci vodoprávním úřadem obeznámeni v oznámení ze dne 16. 1. 2024, prvostupňové rozhodnutí, tj. souhlas k provedení průzkumného hydrogeologického vrtu, byl vydán dne 25. 11. 2024. O možnosti dalšího seznámení (po vypracování Dokumentace HGPV v prosinci 2024) pak již ve správním spise žádný záznam založen není, rozhodnutí o odvolání žalovaný vydal dne 31. 3. 2025.
80. Rozhodnutím vodoprávního úřadu byl udělen souhlas s realizací průzkumného vrtu (jehož cílem bylo odpovědět na otázku, zda lze ze zamýšlené studny odebírat vodu). Souhlas současně stanovil podmínky, které bylo třeba při realizaci HGPV dodržet, k upřesnění definitivní výstroje vrtu hydrogeologem došlo při provedení vrtných prací. Konečné provedení vrtu je pak zaznamenáno právě až v Dokumentaci HGPV. Správním orgánům je třeba vytknout, že před vydáním rozhodnutí o odvolání, kdy po vydání prvostupňového rozhodnutí (v průběhu odvolacího řízení) byla do správního spisu založena zmíněná Dokumentace HGPV, nebyla účastníkům znovu dána možnost seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí.

81. Obecně tak lze konstatovat, že důvodně namítaná procesní vada sice může vést ke zrušení správního rozhodnutí, ale jen v případě, že mohla mít vliv na zákonnost takového rozhodnutí. Namítl-li žalobce obecně nemožnost uplatnit svá procesní práva, porušení zásady rovnosti a práva na vyjádření se k podkladům, bylo nezbytné, aby upřesnil, jakým způsobem takové pochybení správního orgánu mohlo ovlivnit vydané meritorní rozhodnutí. Žalobce však nekonkretizoval, jak mohla tato vada ovlivnit výsledek správního řízení, neboť pouze uvedl, že „výsledné rozhodnutí mohlo vypadat úplně jinak“. Takový důvod však pro zrušení napadeného rozhodnutí postačit nemůže.
82. Jestliže žalobce v tomto žalobním bodě zopakoval, že nebyla provedena žádná objektivní kontrolní měření (např. karotáž), k tomu krajský soud odkazuje již na shora uvedené k této problematice a opakuje, že obavy žalobce ohledně technického stavu průzkumného vrtu a možného hydraulického zkratu na něm nebyly ničím relevantním podloženy a ani vodoprávní úřad neměl žádné indicie, které by tak potřebu karotážního měření odůvodnily.
83. Rovněž v dalším žalobním bodě, v němž žalobce namítá, že rozhodnutí nezohlednilo možné negativní dopady vrtu na okolní studny, riziko ekologické újmy a nezákonný odběr vody, pak i toto spojuje zejména s absencí kontrolních měření, a to karotáží, která dle jeho názoru jako jediná může odstranit pochybnosti a vyloučit stav ekologické újmy. I k tomu krajský soud odkazuje na již shora uvedené. A dodává, že samotný odběr vody (dle žalobce nezákonný) ani nebyl předmětem tohoto vodoprávního řízení, neboť tím bylo udělení souhlasu pouze s realizací průzkumného hydrogeologického vrtu (nikoliv povolení k odběru podzemní vody).
84. Žalobce dále namítl, že kromě veřejného zájmu, k jehož hájení má aktivní legitimaci, jsou zde i „oprávněné zájmy konkrétních obyvatel (případ pana M.)“, vzdálenost jehož studny od realizovaného vrtu činí cca 126 metrů a nachází se ve zvodni, kterou nový vrt může zasáhnout, a že pan M. nebyl přizván jako účastník řízení a nemohl tedy hájit svá práva. Nepřizvání tohoto vlastníka vodního zdroje k řízení představuje dle žalobce porušení § 27 odst. 2 správního řádu, zásady rovnosti, právní jistoty a hmotné spravedlnosti, což platí i pro ostatní vlastníky kopaných studní.
85. Na výzvu soudu žalobce upřesnil, že žalobu podal výhradně jménem spolku, a to jako řádného účastníka správního řízení, a že nebyla podána ani jménem pana M. ani Z. N.
86. Žalobce tak v žalobě namítá, že správní řízení mělo mít širší okruh dotčených účastníků řízení ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu, neboť se povolený HGPV dotkne širšího okruhu okolních vlastníků studní. K tomu je třeba předně uvést, že žalobce je spolkem zabývajícím se ochranou životního prostředí, který byl účastníkem vodoprávního řízení podle § 115 odst. 7 vodního zákona. Jeho procesní úlohou v řízení před správními orgány a v řízení před správními soudy byla tedy ochrana životního prostředí a zájmy vlastníků studní, nikoliv hájit procesní práva jiných konkrétních fyzických osob. Správní orgány s žalobcem jednaly jako s účastníkem řízení, jeho postavení jako účastníka řízení nikterak nezpochybňovaly a žalobce mohl hájit veřejné zájmy uplatňováním námitek a opravných prostředků, čehož také využil. Námitka nesprávného určení okruhu účastníků se přímo nedotýká jeho právní sféry, a nemůže být proto důvodná.
87. Navíc lze dodat, že okruh účastníků vodoprávního řízení stanoví § 115 vodního zákona, přičemž tato úprava je komplexní, a proto se zde § 27 odst. 2 správního řádu nepoužije

(viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2022, čj. 10 As 105/2021-42).

88. K žalobcovým novým námitkám uvedeným v replice došlé soudu dne 15. 8. 2025 a ve sdělení ze dne 21. 11. 2025 krajský soud úvodem konstatuje, že napadené rozhodnutí žalovaného bylo žalobci doručeno dne 8. 4. 2025. Dvoutměsíční lhůta pro podání žaloby podle § 72 odst. 1 s. ř. s. tedy uplynula dnem 8. 6. 2025. K novým žalobním námitkám uplatněným v srpnu a listopadu 2025, tj. po uplynutí této lhůty, proto nemohl soud s ohledem na znění § 71 odst. 2 s. ř. s. přihlížet.
89. V replice namítal žalobce konkrétně, že nebyl ověřen technický stav vrtu způsobem odpovídajícím současnému vědeckému poznání a požadavkům platných právních předpisů; že chybí objektivní důkazy, že vystrojený vrt nevyvolává riziko hydraulického zkratu nebo nežádoucích přítoků nad hladinou; že žalovaný nesplnil svoji povinnost zjistit skutečný stav věci a zajistit přezkoumatelnost rozhodnutí ve smyslu § 3 a § 56 správního řádu a § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a že způsob vystrojení vrtu svědčí o faktickém vytvoření vodního díla určeného k odběru vody a nikoli o pouhém průzkumu, což vyžadovalo postup podle § 8 vodního zákona a účast dalších osob. To jsou námitky, které již byly v podstatě uvedeny v žalobě, krajský soud proto ve vztahu k nim odkazuje na vypořádání uvedené shora.
90. Nově vznesl žalobce ve své replice námitku, že žalovaný nesprávně odděluje technickou kvalitu vrtu od řízení o souhlasu/povolení odběru vody, že správní orgán nepřihlédl k závazným požadavkům vyhlášky č. 146/2024 Sb. (§ 79 a § 94) zohledňujícím požadavek funkční prokazatelnosti technických opatření v ochraně vodního režimu; nově se v tomto podání vyjadřoval k hydrogeologické charakteristice území a s tím spojenému riziku hydraulického zkratu a jmenoval další dle jeho názoru závažné nedostatky v rozhodnutí (že chybí geofyzikální metody, rezistivimetrie, kamerová prohlídka, perforovaný interval 15 - 30 m není podložen daty, není navržena cementační izolace v přechodových zónách, chybí analýza dopadu na okolní studny).
91. Pro úplnost lze dodat, že ani upozornění na vyhlášku č. 146/2024 Sb. nemůže být považováno za „novou právní skutečnost“, jak se žalobce domnívá. Zmíněná vyhláška je součástí právního řádu od jejího uveřejnění ve Sbírce zákonů (dne 12. 6. 2024) a nabyla účinnosti dnem 1. 7. 2024. To, kdy se o ní žalobce dozvěděl (uvedl, že teprve „před čtrnácti dny“), nemůže být a není významné a nezakládá novou skutečnost ve věci. Krajský soud přesto poznamenává, že to, že se zmíněnou vyhláškou správní orgány pracovaly, dokládá mimo jiné odůvodnění rozhodnutí žalovaného (viz strana 5), kde právě její ustanovení § 79 a § 94 citoval (povinnosti tam uložené) s tím, že konstatoval, že se závěrem zpracovatele projektu geologických prací (že se v okolí projektovaného vrtu žádné studny nevyskytují) koresponduje i náhled do centrálního registru vodoprávní evidence (EAGRI), ze kterého nevyplývají žádné povolené odběry podzemní vody v okolí projektovaného vrtu. A že ani žalobce při své argumentaci žádná existující práva k odběru podzemních vod v okolí projektovaného vrtu nedoložil.
92. Ve sdělení ze dne 21. 11. 2025 žalobce označil nově další dle jeho názoru závažné porušení zákona v dané věci, a to neurčitost výroku, neboť informace, podle níž má být „definitivní výstroj“ určena až následně hydrogeologem podle výsledků vrtných prací, vede k tomu, že rozhodnutí neobsahuje konkrétní parametry vrtu (hydrogeolog není oprávněn určovat obsah rozhodnutí); obcházení řádného stavebního řízení; delegace rozhodování na osobu

bez pravomoci (hydrogeologa) a znaky nezákonné libovůle a podjatosti vůči veřejnosti. Tyto námitky byly uplatněny po zákonem stanovené lhůtě a krajský soud k nim proto nemohl přihlížet.

93. Žalobce současně opět zopakoval i námitky vznesené již v žalobě, tj. upření možnosti účastníkům podat námitky k výstroji vrtu (odepření práva účastníků vyjádřit se k podkladům), a že průzkumný vrt je fakticky povolován jako studna. K tomu krajský soud odkazuje na jejich vypořádání shora.
94. Nad rámec shora uvedeného krajský soud poznamenává, že převážná část námitek obsažených v žalobě byla v zásadě uplatněna již v odvolacím řízení, přičemž žalovaný se s nimi dostatečně vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud považuje vypořádání těchto námitek za věcně správné, ve zbytku proto odkazuje na odůvodnění rozhodnutí žalovaného (i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, s nímž tvoří jeden celek), neboť smyslem soudního přezkumu není stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, či rozsudky ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, ze dne 29. 3. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47, nebo ze dne 30. 6. 2014, čj. 8 Azs 71/2014-49).
95. Vzhledem k formulaci žaloby krajský soud ještě dodává, že úkolem správního soudu je pouze přezkum žalobou napadeného rozhodnutí, a nemůže se proto nijak zabývat žalobcovou plošnou nespokojeností s fungováním vodoprávních úřadů.

VI. Závěr a náklady řízení

96. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
97. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 27. listopadu 2025

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje E. S.

